

старна-та на царь Михаила. И споретъ томъ начинъ подчиниѣхъ восточнѣ-тѣхъ церквѣ на западнѣ-тѣхъ, на хиладо и двѣстѣ и седемдесать и четверто лѣто по Хрїста. Но кѣто сѣ вѣрнахъ посланицы-те вѣ Константинополь, заадно сѣ папины-те намѣстницы, и казаха быкшы-те, клир-атъ и сичко-то множество повѣгнаха отъ сообщеніе-то на царь-атъ, и сѣ решиха да прїематъ мѣченическѣ смѣрть, нежели да подчинатъ церквѣ на западны-те ересы. И царь-атъ отъ пѣрво сѣ стара сѣ добро да утѣши множество-то, имѣючи помощника патрїарха Іоанна Бекка, единомысленъ сѣ царь-атъ, послѣ употреби и жестокость. Понеже тогава возгласившѣ діаконѣ, „Григорію верховномѣ и соборномѣ Архіерею и папѣ,“ народ-атъ сѣ толкова смѣти, що то начнаха да сѣ бїатъ сѣ рѣцѣ. Отъ сичкы-те тїа прочїе разѣмѣха папи-те, защо направены-те за соединеніе-то бѣха напразно, понеже и отъ двѣ-те старни нѣмаха едно намѣреніе: но Михаилъ прїе тїа нѣща отъ страхъ, а папа направи тїа споретъ ценіе-то на превосходно-то сѣ господарство. Приксемъ томъ папа Мартинъ дѣ прокле Михаила, зашто не остана вѣ согласіе-то на соединеніе-то. А чѣда-та Михаиловы не дерзаха авно да покажатъ незадовоство-то си, кѣмто отец-атъ си за дѣла-та мѣ, обаче отъ сѣрца-та си ги мразаха. За то послѣ смѣрть-тѣхъ мѣ, предпочетоха повиче повѣленїа-та церковны, нежели естественый-атъ законъ, и го не удостоиха нито сѣ гровъ. А кѣто прїе царство-то Андроникъ Палео-